

Mäntän helluntaiseurakunta 70 vuotta 10.1.2016

vanhoista vuosikertomuksista koonnut ja toimittanut Paavo Rauskanen

Mäntän helluntaiseurakunta 70 vuotta 10.1.2016

vanhoista vuosikertomuksista koonnut ja toimittanut Paavo Rauskanen

Vapaakirkolliset evankelistat, Uuno Sorila ja Lauri Hytönen vierailivat usein Mäntässä ennen sotia. Tietojemme mukaan he pitivät v.1934 Ruth Serlachiuksen pyynnöstä Mäntän kirkossa pari tilaisuutta, joissa oli mukana myös silloinen Mäntän kirkkoherra Lauri Kalliala. Sorila ja Hytönen pitivät tilaisuuksia myös Pelastusarmeijan tiloissa ja mänttäläisessä valokuvaamossa.

Myös helluntaiystävät tekivät Mäntässä hengellistä työtä. Mm. Jalmari Johansson vieraili usein seutukunnalla.

Sotien aikaan Mänttään muuttivat Hilma Jalava ja Olga Lottanen, jotka olivat helluntailaisia. Eri suuntiin kuuluvat uskovat alkoivat kokoontua yhdessä rukoilemaan kodeissa. Yksi näistä kokoontumispaikoista oli Luolan koti. Olga Lottanen ja Johannes Jatkola olivat useimmiten puhujina näissä kotikokouksissa.

Johannes Jatkola oli taustaltaan skutnabbilaisen herätysliikkeen kasvatti ja häntä pidettiin lähes patriarkkana, joka nautti myös nuorempien arvostusta.

Olga Lottasesta kerrottiin, että hänellä oli polvissaan ja kyynärpäissään känsät, koska hän rukoili niin paljon polvillaan.

Kätilö Ester Virtanen tunnettiin paikkakunnalla siitä, että hän siunasi synnytyslaitoksella vastasyntyneet vauvat ja heidän äitinsä.

Eri suuntiin kuuluvat Pyhän Hengen valtaamat uskovaiset alkoivat vuosien kuluessa kaivata omaa seurakuntaa. Suunnitelma toteutui tammikuussa 1946, kun joukko uskovia kokoontui Hilma Jalavan luo Koulukatu 6:een. Tilaisuudesta kirjattiin seuraavanlainen pöytäkirja:

"Pöytäkirja pidetty Mäntän helluntaiseurakunnan järjestäytymistilaisuudessa 10/1 -46 sisar Hilma Jalavan luona.

Aluksi saarnaaja A. Böhm selosti universaalisen sekä paikallisseurakunnan merkitystä

Kokouksessa olevat uskovaiset olivat yksimielisesti seurakunnaksi järjestäytymisen kannalla.

Seurakunta päätti ottaa nimeksi Mäntän Helluntaiseurakunta.

Tässä tilaisuudessa liittyi seurakuntaan seuraavat henkilöt:

Jatkola Johannes

Jalava Hilma

Niskanen Sohvi

Lottanen Olga

Sihto Laila

Sihto Pirkko

Nieminen Taimi

Mäkinen Anna

Jussila Leena

Ristolainen Sirkka-Liisa

Virtanen Ester

Seurakuntaan valittiin sihteeriksi ja rahastonhoitajaksi Ester Virtanen, tilintarkastajiksi sisaret Laila Sihto ja Anna Mäkinen; sekä toimikuntaan vanhimpana veljenä Johannes Jatkola."

Palkattua saarnaajaa ei silloin vielä voitu ajatella eikä myöskään omaa rukoushuonetta. Puhujina olivat aluksi Johannes Jatkola ja Olga Lottanen. Kokouksia pidettiin kodeissa ja yhteiskoululla sekä myös työväentalolla.

Aluksi monenlaista vastustusta osakseen saanut pyhäkoulutyö aloitettiin v. 1949. Sitä pidettiin vuorosunnuntaisin Tammikankaan Tammipirtillä ja kodeissa. Pyhäkoululaisia oli 30 - 40. Seuraavina vuosina pyhäkoulutyö laajeni eri puolille kauppala.

Heinäkuun alussa vuonna 1950 oli ensimmäiset telttajuhlat. Ne herättivät mänttäläisissä ihmettelyä. Sade ja kylmyys haittasivat juhlia, mutta huonosta säästä huolimatta juhlat onnistuivat hyvin. Niiden yhteydessä pidetyssä kastetilaisuudessa kastettiin 10 uskovaa.

Seurakunta toimi alkuvuosina ilman vanhimmistoa, koska vanhojen asiakirjojen mukaan seurakuntaan ei kuulunut vanhimmistoon soveltuvia veljiä. Sitä pidettiin melkoisena epäkohtana, mutta vasta syyskuussa 1950 pystyttiin valitsemaan ensimmäinen vanhimmistojohdon kuului Väinö Ala-Herttua, Aapo Nieminen ja Eemil Nieminen.

Koska kodeissa kokoontuminen koettiin hankalaksi ja seurakunnan kasvaessa jopa mahdottomaksi, tuli rukoushuoneen hankkiminen välttämättömäksi. Vuonna 1952 vuokrattiin ns. Lindenin talo seurakunnan kokoontumistilaksi pariksi kuukaudeksi. Tarkoituksena oli ostaa talo seurakunnalle rukoushuoneeksi. Näin ei kuitenkaan käynyt, mutta onneksi Mustastalahdesta löytyi vuokrattava tila kokouksia varten.

Joulukuun lopulla vuonna 1952 seurakunta teki päätöksen seurakunnan ensimmäisen saarnaajan palkkaamisesta. Martti Lepistö aloitti tehtävässä vuoden 1953 alussa. Samana vuonna hankittiin myös Savosenmäestä tontti rukoushuonetta varten ja seurakuntaa alettiin kutsua nimellä Mäntän Saalem-seurakunta.

Vuonna 1954 perustettiin Vilppulaan oma rukouspiiri, koska monien vilppulalaisten oli vaikea käydä kokouksissa Mäntässä huonojen kulkuyhteyksien takia. Samana vuonna seurakunnan jäsenmäärä oli tasan 100.

Vuosi 1955 oli seurakunnalle erityinen merkkivuosi. Seurakunta sai lähettää ensimmäisen lähetystyöntekijänsä Pirkko Sihto-Koikkalaisen Ebeneser-laivalla Ceylonille. Kun lähetti oli vielä yksi seurakunnan perustajajäsenistä, oli teko entistäkin merkittävämpi. Lähetysrakkaus näkyi myös uhrituloina. Lähetysuhrit olivat 41% seurakunnan uhrituloista.

Kolme vuotta seurakunnan saarnajana ollut Martti Lepistö siirtyi vuonna 1956 lisälmeen, ja hänen tilalleen tuli lyhyeksi aikaa Uuno Sorila. Sorila sanoutui kuitenkin irti tehtävästään vuoden loppupuolella ja muutti seuraavana vuonna Kanadaan. Seurakunnan vastuunkantajaksi valittiin Viljo Järvinen.

Aarne Pirisen johtama kitarakuoro toimi aktiivisesti ja lauloi kokouksien lisäksi myös mm. sunnuntai-iltaisin kuntainliiton sairaalan eri osastoilla.

Telttakokoustyö laajeni huomattavasti kesällä 1956, kun seurakunta osti oman teltan. Kokoussarjoja pidettiin Mäntän ja Vilppulan lisäksi myös Pohjaslahdella, Palsinalla, Väärinmajassa, Roosinpohjassa ja Tuuhoskylässä.

Helmikuun 3. päivänä v. 1957 Mäntän Saalem-yhdistys päätti kokouksessaan myydä Savosenmäessä olevan rukoushuoneelle tarkoitetun tontin takaisin G.A. Serlachius Oy:lle ja ostaa Rusinniemestä rovasti Kallialan talon rukoushuoneeksi. Seurakunnan sihteeri Anna Hänninen aloitti vuoden 1957 vuosikertomuksen Psalmilla 84 ”Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän, jonne se poikasensa laskee.” Seurakunta ei tosin saanut taloa heti käyttöönsä, koska siellä oli vuokralaisia.

Alkuvuosien pyhäkoulutyö oli hiipunut vuosien saatossa, ja vuonna 1957 pyhäkoulua pidettiin vain Vilppulassa Ruohotien Kertun ja Paulin kotona.

Vilppulan itsenäinen rukouspiiri, joka perustettiin v. 1954, päätettiin toiminnan keskittämisen vuoksi lopettaa toistaiseksi.

Vuoden 1958 vuosikertomukseen on seurakunnan sihteeri Elli Keinonen kirjoittanut rukoushuoneesta seuraavaa:

"Tämän kodin saimme jo edellisen vuoden puolella omiin nimiimme, mutta vasta maaliskuussa -58 vuokralaiset pääsivät muuttamaan pois. Toukokuussa, kun luvat ja piirustukset olivat kunnossa, alkoi remontti. Sähkö- ja maalaustöitä lukuun ottamatta omat srk:n veljet tekivät kaikki itse. Nähtiinpä sisariakin ilta illan jälkeen kantamassa kortensa yhteiseen kekoon. 12. päivänä lokakuuta vietimme oman kotimme vihkiäisiä. Juhlapuhujaksi oli kutsuttu veli Uno Palonen Tampereen Saalem-seurakunnasta."

Uuden rukoushuoneen myötä lapsityö käynnistyi jälleen myös Mäntässä. Merkittävä lapsi- ja nuorisotyön tapahtuma oli myös Hallin kesäleiri, joka järjestettiin Läpikäytävän talossa yhdessä Jämsän ja Hallin helluntaiseurakuntien kanssa. Leireistä muodostuikin jokakesäinen perinne, joka on katkeamatta jatkunut tähän päivään asti.

1960-luvun alku toi uusia tuulia seurakuntaan. Saarnaaja Onni Vallittu teki innokkaasti myös nuorisotyötä. Moni oppi soittamaan kitaraa ja nokkahuilua Onnin opastuksessa. Nokkahuiluorkesterin ensiesitys oli joulukuun nuorisopäivillä vuonna -60.

Työillat tulivat mukaan seurakunnan toimintaan. Rottinkikoreja ja erilaisia lampunvarjostimia ja monia muita esineitä tehtiin ja saadut varat lähetettiin mm. maakalaisevankelistoille, joita olivat veli Ong Singaporessa ja sisar Yamashiki Japanissa.

Vuonna 1962 seurakunta sai kauan odotettuja vieraita. Koikkalaisen perhe tuli Japanista pariksi vuodeksi kotimaan jaksolle.

Kun saarnaaja Onni Vallittu siirtyi muihin tehtäviin v. -65, jäi vastuu seurakunnasta jälleen kerran Johannes Tähtiselle ja muille vanhimmiston ja hallituksen jäsenille. Vierailevia puhujia käytettiin toki mahdollisuuksien mukaan.

Seurakunta oli ilman paimenta vuoteen -68 asti. Silloin tehtävän otti vuodeksi vastaan Heikki Valpas, mutta sen jälkeen oli lauma jälleen ilman paimenta.

Vaikka seurakunta joutui olemaan vuosikausia ilman vakituista saarnaajaa, se toimi varsin aktiivisesti. Seurakuntalaiset tunsivat vastuunsa ja huolehtivat siitä, että eri toimintamuodot pyörivät. Erityisen aktiivisia olivat vuosien varrella kuorolaiset, jotka vierailivat omien tilaisuuksien ohessa myös lähialueen vanhainkodeissa perinteisten sairaalakäyntien lisäksi.

Kun Koikkalaiset tulivat kotimaan jaksolle -70, sai seurakunta jälleen vähäksi aikaa työntekijän, tosin vain puolipäivätoimisen, sillä Pentti kiersi paljon myös eri puolilla Suomea. Koikkalaisten palattua Japaniin oli seurakunta jälleen ilman paimenta.

Vuonna 1972 seurakunta otti kaksi merkittävää askelta toiminnan kehittämisessä. Ensiksikin Johannes Tähtinen valmisti kesäksi uuden kokousteltan vanhan ja loppuun kuluneen tilalle ja toiseksi seurakunta päätti hankkia uuden rukoushuoneen keskeisemmältä paikalta. Loppuvuodesta tehtiinkin kaupat Uusimaa-nimisestä kiinteistöstä.

Vuosi 1973 oli puolestaan vastoinikäymisten vuosi. 20 vuotta kuoronjohtajana toiminut Aarne Pirinen menehtyi yllättäen ja jätti suuren aukon musiikkitoimintaan. Toinen suuri takaisku oli se, että kaupunki torpedoi useaan otteeseen suunnitelmat Uusimaa-kiinteistön muuttamisesta rukoushuoneeksi.

Kesällä -74 vaihtuivat monien hartaat rukoukset kiitosaiheiksi. Heinäkuun alussa vietettiin saarnaaja Veikko Alastalon ja hänen perheensä tervetulojuhlaa. Kuorotoiminta ei suinkaan kuihtunut, vaikka kuoro menettikin pitkäaikaisen johtajan. Elli Takamaasta tuli uusi kuoronjohtaja, ja kuoro sai myös uusia nuoria laulajia riveihinsä. Rukoushuoneen kohtaloa puitiin lääninhallituksessa asti, mutta lopullista päätöstä ei saatu aikaan.

Tammikuussa 1976 sai Johannes Tähtinen, yksi seurakunnan uskollisimmista tukipylväistä kutsun kirkkauden majoihin. Onneksi seurakuntaan oli muuttanut toimen mies Matti Kuosmanen, joka yhdessä muiden seurakunnan vastuunkantajien kanssa tarttui innolla uusiin haasteisiin. Loppuvuodesta Suomeen palannut Pentti Koikkalainen otti vastuun seurakunnan julistustyöstä ja Pirkko Koikkalainen kuorotyöstä.

Uusimaa-kiinteistön muutostyöt saatiin vihdoinkin käyntiin vuoden 1977 alussa. Alkuvuoden remonttitoita johti Veikko

Alastalo ja kesän jälkeen Pauli Ruohotie. Ensimmäinen kokous uusissa tiloissa pidettiin sunnuntaina 30. lokakuuta ja varsinaiset vihkiäiset pyhäinpäivänä 5.-6.11. Talon yläkerta kunnostettiin saarnaajan asunnoksi.

Lastentyö monipuolistui, kun seurakunnan nuoret ja nuoret aikuiset alkoivat pitää aktiivisiksi elpyneiden, eri puolilla kaupunkia pidettyjen pyhäkoulujen lisäksi myös kerhoja.

Nuorisotyössä tapahtui sukupolvenvaihdos, kun Paavo Rauskanen jatkoi sitä työtä, jota Erkki Hänninen oli vuosien ajan tehnyt. Nuoret kokoontuivat lauantaisin pelaamaan lentopalloa, laulamaan, keskustelemaan ja rukoilemaan. Teetupatyötä tehtiin kompastalon alakerrassa. Yhdessä äänitettiin myös kuunnelmia ja tehtiin puolen tunnin elokuva "Minna".

1979 sai Pirkko Koikkalainen avukseen toiseksi kuoronjohtajaksi Paavo Rauskasen.

Vuosi 1984 oli uuden toimintakeskuksen suunnittelun ja rakentamisen aikaa. Keväällä Hämeen lääninhallitus vahvisti Rusinniemen asemakaavamuutoksen, jossa Uusimaa ja sen vierestä ostettu Kuusisto yhdistettiin rukoushuonetontiksi. Seurakunnan oma väki sai piirrellä uuden toimintakeskuksen luonnoksia. Niiden pohjalta rakennusmestari Jaakko Kalkku teki lopulliset piirustukset. Uusimaan piharakennus ja Kuusiston päärakennus purettiin talkoilla ja uuden rakennuksen työt aloitettiin kesäkuun 28. päivä. Valvovana rakennusmestarina ja töiden vetäjänä toimi Antti Nieminen.

Uuden rukoushuoneen vihkiäisiä päästiin viettämään 24. marraskuuta vuonna 1985. Juhlapuhujana oli Uuno Palonen, sama mies, joka oli vastaavassa tehtävässä myös ensimmäisen rukoushuoneen vihkiäisissä vuonna 1958.

80-luvulla seurakunnan itä-aasiapainotteinen lähetystyö sai afrikkalaista väriä, kun Rauskaset olivat kaksi vuotta Keniassa ja Päivi ja Petri Huuhtanen muutaman vuoden Tansaniassa.

Uusi rukoushuone vaikutti positiivisella tavalla seurakunnan toimintaan. Kauniissa temppelissä oli ilo pitää monenlaisia tilaisuuksia. Musiikkipuoli monipuolistui. Uusia lauluryhmiä syntyi ja monet seurakunnan omat solistit lauloivat perinteisen kuoron lisäksi.

Seurakunnan lapsikerhot toimivat 80-luvulla aktiivisesti Hannele Rauskasen ja Kirsi Pursiaisen ohjauksessa. Ohjaajien luettelosta löytyy toki myös monia muita nimiä, joista mainittakoon monitoimimies Timo Rauhalampi, jonka pääasiallinen vastuualue on vuosien aikana ollut seurakunnan taloudenhoito ja kirjanmyynti.

Seurakunnan nuoret toteuttivat paljon töitä vaatineen musikaalin ”Lauluja elämästä”, joka esitettiin paitsi rukoushuoneella myös kuudella eri paikkakunnalla ympäri Suomea.

Tammikuussa 1989 vietettiin Ossi ja Hannele Rajalan perheen tulojuhlaa. Ossi aloitti seurakunnan nuorisotyöntekijänä, ja perhe valmistautui samalla lähtemään Japaniin lähetystyöhön.

v. 1990 oli suurten muutosten vuosi.

Huhtikuun lopussa

seurakunnan pitkäaikainen saarnaaja Pentti Koikkalainen siirtyi eläkkeelle ja uudeksi saarnaajaksi tuli Jukka Pohjanheimo. Rajalat olivat alkuvuonna Lehijärvellä lähetyskurssilla. Sen jälkeen Ossi jatkoi nuorisotyöntekijänä elokuun puoleen väliin asti, jonka jälkeen koko perhe muutti Jurvaan. Myös monet aktiiviset seurakuntalaiset, kuten Kuosmaset, muuttivat muualle.

Radiotyötä jatkettiin Paavo Rauskasen johdolla. Rukoushuoneelle sisustettiin studio. Radio-ohjelmia tehtiin pääasiassa Radio Keski-Suomen Taivaskanavalle.

Heinäkuussa 1991 järjestettiin Mäntässä maakuntajuhlat. Seurakuntalaiset olivat innokkaasti mukana, ja juhlat onnistuivat erittäin hyvin.

Lähetystyöhön kerättiin varoja kirpputorilla Elli Takamaan ja Ellen Ilomäen toimiessa puuhanaisina. Myös eläkeläistenpiiri ja lähetyspiiri toimivat aktiivisesti.

Elokuun 7. päivänä vuonna 1991 lähtivät Rajalat Japaniin. Seurakunta kantoi osavastuun heidän kannatuksestaan. Sen lisäksi kannatettiin japanilaisia Nishikawaa ja Yoshidaa.

Vuonna 1992 oli vähän aikaa seurakunnan nuorisotyöntekijänä Pekka Ruoranen. Hänen jälkeensä työtä jatkoi oman työnsä ohella Juhani Jämsén.

Vuoden 1992 kohokohdaksi muodostui syksyn lähetystapahtuma. Vieraana oli Thaimaan lähetti Sauli Leppänen ja lähetysnäyttelyn lopuksi oli Eija Merilän konsertti.

Mauri ja Anne Anttila ovat usean vuoden ajan ahkeroineet omalla sarallaan kuurojen parissa. Seurakunnan viittomakielen tulkkeina toimivat usean vuoden ajan Mirja Paakko ja Anna-Liisa Kaikkonen.

”Tarjolla elämä” -televisio-ohjelmat käynnistyivät tammikuussa 1993. Ohjelmat tulivat kasetteina Helsingistä ja välitettiin puhelinlaitoksen kaapelikanavaa pitkin katsojille.

Radiotyö astui seurakunnan alueella melkoisen harppauksen eteenpäin, kun raamattuopisto siirtyi Keuruulle ja toi myös radiotoiminnan mukanaan. Radio Keurusselän ohjelmat saivat myös Mäntässä hyvän vastaanoton.

Raamattuopiston läheisyys vaikutti seurakunnan toimintaan myös muulla tavalla. Opiskelijat järjestivät tilaisuuksia ja tekivät kotityötä seurakuntamme alueella.

Vuosi 1994 oli fuusiovuosi. Vilppulan helluntaiseurakunta liittyi Mäntän helluntaiseurakuntaan. Jo pitempään jatkunut yhteistyö sai näin kiinteän muodon. Samalla saatiin seurakuntaan myös toinen saarnaaja, Vilppulan seurakuntaa palvellut Pertti Järventausta.

Rauskasten lähdettyä kahdeksi vuodeksi Thaimaahan radiotyön vastuuhenkilöksi tuli Pertti Järventausta, joka oli jo usean vuoden ajan ollut mukana radiotiimissä.

1980-luvulla seurakunnalla oli oma evankelista, Hilja Pasanen. Vuonna 1994 saatiin seurakuntaan uusi evankelista Maarit Hahtosen aloitettua työnsä syyskuun alussa.

Teetupabussityötä tehtiin 1990-luvun alkuvuosista aina vuoteen 2004 asti.

Vilppulassa toimivan evankelistakodin kanssa on yhteistyö vuosien varrella ollut aina läheistä. Vierailuja on tehty puolin ja toisin ja synergiaetu on ollut merkittävä.

Lähetystyö laajeni entisestään. Venäjän työ meni eteenpäin usealla rintamalla. Alpo Sarajärvi, Taisto Pursiainen ja Jorma Nieminen vierailivat eri puolilla Venäjää ja veivät sinne evankeliumia ja humanitääristä apua. Kakriaisen perhe työskenteli Tansaniassa ja japanilainen lähetti Takashi Yoshida muutti uudelle työalueelleen Hong Kongiin. Israel-työssä seurakuntalaiset ovat mukana monella eri tavalla.

1990-luvulta lähtien on seurakunta tehnyt aktiivista vankilatyötä Vilppulan vankilassa. Mm. Taimo Majalahti on vieraillut usein vankilassa ja yhdessä muiden seurakuntalaisten kanssa järjestänyt vangeille kuljetuksia rukoushuoneelle.

Vuonna 1997 saarnaaja Jukka Pohjanheimo oli puoli vuotta virkavapaalla ja työskenteli sen ajan raamattukoulussa Venäjän Karjalassa Aunuksessa.

Maakunnalliset koulutyöntekijät ovat vierailleet mänttäläisissä ja vilppulalaisissa kouluissa vuosittain. Yhteistyö koulujen kanssa on ollut hyvää, mikä suurelta osin johtuu siitä, että koulutyöntekijät ovat erittäin ammattitaitoisia ja osaavat ottaa oikealla tavalla huomioon sekä opettajat että oppilaat.

Vuosi 1998 oli nimitetty Euroopassa Lasten Vuodeksi. Seurakunta toteutti teemaa erityisesti helmikuussa, jolloin rukoushuoneella järjestettiin Intia-näyttely, jossa kävi n. 400 ala-asteen oppilasta opettajineen.

Elokuun lopussa 1998 Jukka Pohjanheimo muutti perheineen Kauhavalle ja Pauli Karppinen palkattiin osa-aikaiseksi saarnaajaksi.

Huhtikuussa 1999 seurakunta sai uuden saarnaajan. Tehtävän otti vastaan Mauri Makkonen. Ja seuraavana vuonna siunattiin Juhani Jämsén oman toimensa ohella tapahtuvaan nuorisotyöhön.

Evangelista Maarit Hahtonen jäi vuoden 2000 marraskuusta alkaen vuoden mittaiselle vuorotteluvapaalle. Hänen sijaisenaan oli Erja-Riitta Viljanen. Maarit Hahtosen muutettua pois v. 2002 ei uutta evankelistaa palkattu.

Seurakunnan omat nuoret olivat 2000-luvun alussa mukana lyhytaikaisessa lähetystyössä. Maaret Jyväsjärvi oli Espanjassa ja Marokossa, Mia-Lotta Rauskanen Thaimaassa ja Ville Anttila Bosniassa.

Paavo ja Hannele Rauskanen olivat toisella Thaimaan kaudella Bangkokin suomalaisella koululla 2002-2004.

Arja ja Jaakko Kettumäki ovat palvelleet monena talvikautena turistityössä Espanjassa.

Kun tiedettiin, että Mauri Makkonen oli jäämässä eläkkeelle vuoden 2004 lopussa, käynnistettiin uuden saarnaajan hakuprosessi. Samassa yhteydessä muuttui tehtävänimike uuden tyylin mukaisesti saarnaajasta pastoriksi. Vuosi 2005 kului kuitenkin ilman pastoria. Vuonna 2006 saatiin hakuprosessi viimein päätökseen ja pastoriksi valittiin seurakunnan oma kasvatti, jo vuosituhaten alusta nuorisotyötä tehnyt Juhani Jämsén.

Vuoden 2007 alussa seurakunta alkoi yhdessä keuruulaisten kanssa kannattaa Pirjo Metsälää Thaimaan lähetyskentällä.

Varhaisnuorisotyö eri muodoissaan on ollut yksi merkittävimpiä ulospäin suuntautuneita toimintamuotoja. Riitta "lida" Koikkalainen on ollut työn kantava hahmo. Seurakunnan nuoret ja nuoret aikuiset ovat olleet innokkaasti mukana auttamassa. Luterilaisen seurakunnan kanssa yhteistyössä toteutetut Kids' Action -tapahtumat ovat tuoneet lisäväriä kouluikäisille suunnattuun toimintaan. Valtakunnallisen Jippii-kuorotyön myötä lasten ja varhaisnuorten työhön tuli myös uudenlaista musiikkitoimintaa.

Seurakunnan musiikkitoiminta sai lisäväriä, kun ylistysmusiikki levisi 2000-luvun alkuvuosina ympäri maailmaa ja saavutti myös Mäntän Tiina Laajasen muutettua paikkakunnalle. Seurakuntaa syntyi useita ylistysryhmiä.

Romanit ovat vuosikausien ajan olleet merkittävä osa Mäntän helluntaiseurakuntaa. Musiikkitoiminta on saanut lisäväriä lahjakkaista oman seurakunnan romanilaulajista ja vierailevien lauluryhmien ja romanikuorojen vierailuista. Erityisiä romaneille järjestettyjä tapahtumia on vuosien saatossa järjestetty useita. Unohtaa ei sovi myöskään romaniperheissä järjestettyjä kotikokouksia. Sisko Heinänen ja Taimo Majalahti ovat aktiivisesti kantaneet vastuuta romaniheimon parissa tehdystä työstä.

Elisa Takala teki Pietariin suuntautunutta juutalaistyötä useita vuosia. Se toi lisäväriä muutenkin aktiiviseen Israel-toimintaan.

Vuonna 2010 Saara Peltola oli puolen vuoden ajan Bosniassa osana Iso Kirja-opiston opiskelua.

Lähetystyö sai 2010-luvulla aivan uusia piirteitä perinteisen työn lisäksi kaupunkiin tulleiden maahanmuuttajien myötä. Aluksi kontaktit syntyivät kiinalaisten työperäisten maahanmuuttajien kanssa, mutta myöhemmin myös vastaanottokeskuksen moniin kansallisuuksiin kuuluvat turvapaikanhakijat ovat olleet tuttu näky seurakunnassamme. Mm. Mirjami Oikarinen ja Heidi Koikkalainen ovat innokkaasti tulkanneet kokouksia maahanmuuttajille.

Takavuosien jokakesäiset telttakokoussarjat ovat muuttuneet ulkoilma-tapahtumiksi. Esimerkiksi kesäkuussa 2010 järjestettiin Kesäpäivän soitto -tapahtuma Mäntän torilla ja saman päivän iltana nuorisokonsertti Vilppulan satamassa.

Joulun aikaan järjestetään eri puolilla Suomea hyväntekeväisyyskeräyksiä hädässä oleville lapsille ympäri maailman. Mäntän helluntaiseurakunta auttaa vuosittain oman kaupungin vähävaraisia lapsia. Joulupaketit toimitetaan perille sosiaalitoimen työntekijöiden välityksellä.

Toinen merkittävä sosiaalinen kädenojennus on vuosittainen yksinäisten jouluateria, joka järjestetään yhteistyössä luterilaisen seurakunnan ja paikallisten yrittäjien kanssa.

Tärkeä yhteistyömuoto on myös kristinuskon perusteita opettava Alfa-kurssi, jota pidetään yhdessä luterilaisen seurakunnan kanssa.

Miestenpiirit ja naistenillat ovat tuoneet lisänsä seurakunnan monipuoliseen toimintaan.

Iso Kirja liittyi vuonna 2012 seurakunnan toimintaan monella tavalla. Salla Rauhalampi suoritti Team Action -linjan puolen vuoden työharjoittelustaan puolet Israelissa ja puolet omassa seurakunnassa. Jonna Havukainen oli harjoitteluajansa nuorisotyöntekijänä. Ja Petri Koivisto toimi pastorina Juhani Jämsénin vuorotteluvapaan ajan.

Juha Salminen on tunnollisesti vastannut seurakunnan verkkomediatyöstä. Hän on ylläpitänyt seurakunnan kotisivuja ja huolehtinut kokousten puhetallenteiden äänittämisestä aluksi c-kaseteille ja myöhemmin nettiin.

Syksyllä 2014 Juhani Jämsén jäi vuoden mittaiselle työlomalle ja seurakunta palkkasi jo aikaisemmasta työsuhteesta tutun Petri Koiviston hoitamaan pastorin tehtäviä kesän 2015 loppuun saakka.

Vuonna 2015 oli Hilla Rauhalampi Ison Kirjan lähetystyöharjoittelussa Kosovossa.

Vuoden 2015 pakolaiskriisi toi lisää maahanmuuttajia myös Mäntän vastaanottokeskukseen. Seurakunta panosti aiempaa enemmän maahanmuuttajatyöhön tarjoamalla vapaaehtoisten voimin ylläpidettyä simultaanitulkkausta niille kokouksiin tulleille, jotka puhuvat äidinkielenään jotain muuta kuin suomea. Tulkkaus tapahtuu toimistossa, ja kokouksessa istuvat maahanmuuttajat kuuntelevat puhetta langattomista kuulokkeista muun kokousyleisön keskellä.

Maahanmuuttajatyöryhmä järjestää myös arabiankielisiä tilaisuuksia, joissa vastuuta kantavat Muayad ja Tanja Namrood.

Lähetystyö on aina ollut lähellä seurakuntalaisten sydämiä. Aiempina vuosina lähetettiin työntekijöitä Aasiaan ja Afrikkaan ja tuettiin lähetystyötä eri

muodoin, mutta tällä hetkellä lähetystyön kohteet ovat tulleet Mänttään.

70 vuoden aikana on tapahtunut monenlaista. Välillä on ollut vilkkaampaa ja aktiivisempaa toimintaa ja välillä on eletty rauhallisempia suvantokausia. Monia erilaisia työmuotoja on syntynyt ja myös sammunut aikojen kuluessa. Kristillisen kentän erilaiset suuntaukset ja jopa toiminnalliset muotivirtaukset ovat vaikuttaneet seurakunnan toimintaan. Joskus ne ovat aiheuttaneet jopa eripuraa seurakuntalaisten kesken. Joistakin sivuseikoista on tullut turhankin merkittäviä asioita. On tehty karpäsistä härkäsia.

Seurakunnan keittiö on ollut aktiivisessa käytössä vuosien ajan. Lukuisat ahkerat sisaret ovat ruokkineet ja kahvittaneet niin omia kuin vieraitakin. Ja onpa keittiöön eksynyt tasa-arvon nimissä myös miehiä, pääasiassa tiskareiksi, mutta myös kauhian varteen. Viime aikojen suureksi suosikiksi on noussut Saara Laurilan organisoima ehtoollissunnuntain lounas, joka on lisännyt seurakuntalaisten yhteenkuuluvuuden tunnetta. Lounaan vapaaehtoisen ruokamaksun tuotolla on kohennettu myös seurakunnan taloudellista tilaa.

Merkittävimpiä ja vuosikymmeniä kestäneitä toimintamuotoja ovat vuosien aikana olleet ehtoolliskokoukset, erilaiset rukouskokoukset, evankelointitilaisuudet, lähetystyö ja lasten parissa tehty pyhäkoulu-, kerho ja leirityö. Kaikissa näissä on ollut yhteisinä elementteinä Jumalan sana, rukous ja musiikki eri muodoissaan.

Maailma muuttuu, me ihmiset muutamme, seurakuntien ulkoiset piirteet muuttuvat, mutta Jumalan sana ei muutu eikä myöskään seurakunnan tehtävä. Markuksen evankeliumin mukaan Jeesus antoi seuraajilleen tehtäväkäsken, joka on edelleen voimassa:

"Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen."

Tätä tehtävää haluaa Mäntän Helluntaiseurakunta toteuttaa tulevinakin vuosikymmeninä yhteistyössä muiden seurakuntien ja herätysliikkeiden kanssa.

